

II.

Zorica je bila hudo bolna. Imela je vratico. Trpela je mnogo, a potrpežljivo je prenašala vse. Mama že ni imela nobenega upanja več, da ji ozdravi hčerka. Tudi zdravnik je zmajeval z glavo.

Vsi so stali okolo Zoričine postelje: mama, papa, Ema in drugi. Le Marte in Vladka ni bilo. Oba sta bivala v oddaljenem mestu, kjer sta hodila v šolo. Obiskat in se posloviti od svoje sestrice pa nista smela priti, ker je imela Zorica nalezljivo bolezen.

Težko je sople bolnica, in videlo se je, da njene moči že pojemajo in da bo kmalu morala umreti.

Po sobi se je čulo le tiho ihtenje . . .

Ni bilo dolgo potem, in Zoričina čista dušica je odplavala v spremstvu nebeškega krilatca tja gor nad zvezdice . . .

III.

V mrtvašnici je ležala, v beli krsti sredi vencev in rož na mrtvaškem odru.

Pa saj ne veste, koliko rož so bili postavili okolo odra in koliko vencev položili okolo krste. Kako bi se bila pač Zorica razveselila, ko bi oživila. Oh, rožic, po katerih je povpraševala še v bolezni, teh je bilo tu sedaj na kupel! A Zorica jih ni mogla vonjati. Spavala je sredi njih in okolo čela je imela venec iz belih rož — znak svoje nedolžne duše.

V soboto popoldne smo jo pokopali.

Nebo je bilo jasno, in pomladno solnce je sijalo v odprto jamico v zadnji pozdrav ubogi Zorici.

Prst je padala na krsto. Iz jame pa je odmevalo votlo, ko je padala prst na krsto in jo kmalu zakrila našim očem . . . Uboga Zorica je bila skrita za vedno . . .

Odšli smo domov.

Dva dni pozneje pa je padel nov sneg na že ozelenelo prirodo. Pobelil je vse in pokopal pod seboj tudi cvetice na Zoričini gomili. In prav! Saj pač ni bilo nikogar, ki bi jih gledal in trgal, ker ona, ki jih je ljubila, je ležala v mrzli zemlji . . .

Otrokove sanje.

*Ah, te sanje, lepe sanje:
Zlata lestva se iskri,
in na zemlji in na nebu
zlata lestva ta sloni.*

*Gori, doli po tej lestvi
božji angelci hité,
cvetje kodre jim ovija,
in očesca jim žaré!*

*Ej, kako jih je pri zibki
spanček angelčke sprejel!
Z njim so skupaj lahko, lahko
vsi zasibali zibel . . .*

*»V zibki, ti zaspanček drobni,
hočeš — na! — srebrni groš?
Pa si kupi vse po želji,
da vesel že končno boš!*

*Pa podviži se, ker hodi
muca na odejo leč!
Zima zunaj je vihrava,
v sobi greje topla peč . . .*

*Priden bodi, z mano moli,
saj imaš srebrni groš!
V burji v noči, glej, pri oknu
se huda divji mož!*

*Naj jezi se, naj ga zebe,
dan ga vjame: ham, ham, ham!
Priden ti, za groš srebrni
kupiš si igračic sam!»*

*Angelčki tako reko mu,
odleté izpred oči,
a ta lestva, zlata lestva
krasno v noči se iskrí!*

*Stopi detece na lestvo,
kaj mu groš srebrni nov? —
K zvezdicam po lestvi pleza
k luni pod nebeški krov!*

*Tam srebrno luno sname,
v beli vtakne jo rokav,
pa domov jo v izbo nese,
da ne bo ga več bavljal . . .*

Fran Žgur.

Kaj je življenje?

Priobčil *Ivan Podgornik.*

Lepo poletno noč se snide več živali, in sova izpregovori:

»Kdo mi ve povedati, kaj je življenje?»

Slavec se takoj oglasi, rekoč: »Življenje je pesem!»

Slavček poje, kakor vemo, največ izmed vseh ptičev.

Oglasi se krt in pravi: »Jaz rijem pod zemljo in lovim črve in to imenujem življenje.»

Metulj, ki je ves dan letal s cvetke na cvetko in srkal med iz njih, reče: »Življenje je srkanje sladke slasti.»

Oglasi se cvetica, rekoč: »Življenje je razvijanje.»

»Življenje je svoboda, moč in letanje pod oblaki!» zakliče orel s pečine.

Mimo pride bogatinov sin, vračajoč se z veselice: »Vsi skupaj ne veste nič! Veseliti se, uživati in neprenehoma misliti na veselje in slast, to je življenje.»

A mravlja pravi: »Življenje je delo brez prestanka!»

In bučela pripomni: »Življenje je satje, ki ga polni delo.»

Mimo pride modrijan in reče: »Najbolje sta odgovorili mravlja in bučela, zakaj življenje je res satje, ki ga pošteno in vztrajno delo polni z medom. Nikdar se ne smemo strašiti dela! Z delom razvijamo, jačimo in krepimo svoje moči, pa kadar smo močni, lahko čvrsto hodimo, jahamo, skačemo, dosegamo svoj smoter in kljubujemo nevarnostim. Tako koristimo cesarju in domovini!»